

S manželem jsme spolu žili přes 12 let a měli dvě děti. Nebyli jsme si už blízcí a vztah nebyl dávno takový jako dřív. Manžel se vytočil kvůli každé maličkosti, což hned řešil křikem a nadávkami. Nelíbilo se mu také, jak moc trávím čas s dětmi a žárlil na ně. Byla jsem unavená z toho, jak jsem se musela starat o domácnost, o děti a zároveň vyjít vstříc manželovi. Nebylo mi dobře ani fyzicky, ani psychicky. Jeho to ale nezajímalo. Říkal, že jako „správná manželka“, musím všechno zvládnout. Že je to moje povinností.

Vyžadoval po mě neustále sex. Ze začátku jsem mu uvěřila, že jako „správná manželka“ mu musím vyhovět. Snažila jsem se to přetpět a nemyslet na to, jak je mi to nepříjemné. Postupem času se ale moje nechuť k milování s ním zvětšila natolik, že jsem „to“ už dělat nechtěla. Když na mě začal zase naléhat, řekla jsem mu to a doporučila, ať si najde klidně někoho jiného. Že už na to nemám sílu. Několik dní mě nechal na pokoji, až do té chvíle, kdy jsem jednoho dne děti odvezla k babičce. Vrátila jsem se domů, kde už na mě čekal. Násilím mě odvedl do pokoje. Prosila jsem ho, ať to nedělá. Bolelo mě to, ale jemu to bylo jedno. Bylo vidět, že má radost, když mi ubližuje. Říkal, že mi ukáže a sprostě mi nadával. Když s tím skončil, cítila jsem se pokořeně a hrozně jsem se styděla. Bála jsem se s tím komukoliv svěřit. Vždyť je to stále můj manžel a nikdo by nevěřil, že mě znásilnil. (Daniela, 37 let)